

ner, vilde de nuværende Pensioner ikke kunne nedsættes; men det er netop heri, at mange af os ere uenige med den høitæredede Minister. Da den nuværende Pensionerslov blev vedtagen, blev det allerede her i Thinget udtalt fra flere Sider, at man var vis paa, den vilde medføre en saa stor Pensionersbyrde, at man i Længden ikke fra Folkethingets Side vilde eller kunde vedligeholde den. Jeg skal nu villig indrømme, at der er indtruffet forskellige Omstændigheder, som have medført, at den Kostbarhed, denne Pensionerslov syntes at ville medføre, ikke er bleven saa stor, som den vilde være bleven, hvis alle Omstændigheder vare forblevne de samme som dengang, men det er dog en Overbevisning, som deles fra flere Sider, at man har fastsat Regler, hvorefter der vil falde større Pensioner for en Del af vore Embedsmænd, end man kan anse for rigtigt og billigt overfor Staten. Det var derfor ogsaa dette Synspunkt, hvorfra man i forrige Samling gik ud ved de Forslag, som man dengang fremsatte, og som det da nedsatte Udvalg holdt sig overbevist om vare meget moderate. Den høitæredede Minister anførte som de to Grunde, hvorfor han havde forelagt dette Lovforslag, dels at der for Tiden var to Pensionerslove, som vare noget forskellige fra hinanden, medens det var ønskeligt, at man under de nuværende Forhold kun havde een Pensionerslov, og dels at den Embedsmand, der ikke var vel tjent, ikke burde være stillet paa samme Fod med Hensyn til Pension som den, der var vel tjent. Jeg holder mig imidlertid overbevist om, at selv om den høitæredede Minister ikke var fremkommen med et Forslag i denne Retning, vilde det være fremkommet ved privat Initiativ, idet jeg troer, at man ikke kan slaa sig til Ro med den nuværende Pensionerslov; jeg holder mig overbevist om, at Folkerepresentationen maa arbejde heri til at faa en Nedsættelse i den store Byrde, som gennem Pensionerne hviler paa Staten. — Med Hensyn til Bestemmelser i § 2, som flere ærede Medlemmer have omtalt, skal jeg

oplyse, at det Udvalg, der behandlede Sagen ifjor, ogsaa forhandlede en Del om, hvad man kunde gjøre i samme Retning, men Udvalget kom dog kun til det Resultat, at man burde give vedkommende Embedsmand, som selv ønskede det, Ret til at faa sit Forhold undersøgt, inden Pensionen gjennem Rigsdagen skulde bestemmes. At denne Undersøgelse ogsaa skulde lede til en Afgjørelse, tænkte man ikke paa i Udvalget. Her bestemmes, at Afgjørelsen af, hvorvidt den vedkommende Minister har havt Ret til at indstille Embedsmanden til Afsted paa den Maade, som stet er, ogsaa skal finde Sted ved den nye Domstol, man vil indføre. Det stiller sig meget tvivlsomt for mig, hvorvidt dette kan billiges, idet jeg gaaer ud fra, at man, saaledes som vore Ministerier ere stillede overfor Embedsstanden, ikke kan antage, at det vil falde en Minister ind at gjøre en Embedsmand saa grovelig uret at ville afskedige ham paa Grund af den eller den mislige Omstændighed, naar han ikke har fuld Sikkerhed for, at saadanne Omstændigheder ere tilstede. Jeg troer tværtimod, at man snarere gaaer i modsat Retning, og at man altfor længe forsømmer at give en Embedsmand Afsted, ihvorvel man har den Overbevisning, at der er det eller det i veien. Naar en Minister er gaaet til at indstille en saadan Embedsmand til Afsted, er det Lovgivningsmagten, Regjeringen og Rigsdagen i Forening, der skal afgjøre, om han overhovedet skal have Pension, og som dernæst skal bestemme Størrelsen af Pensionen, men at indrette en saadan Domstol, som skal afgjøre, hvorvidt de Grunde, der have foranlediget hans Afstedgørelse, ere virkelige og sande Grunde, mener jeg er at skyde Noget ind imellem Regjeringen og den lovgivende Magt i disse Forhold, som forekommer mig at kunne føre til meget uheldige Sammenstød. Det forekommer mig, at en Embedsmand, der er i dette Tilfælde, har Ret til at forlange Spørgsmaalet undersøgt — hvortil man, om man fortrækker det, kan bruge den Autoritet, der her